

Pediatra profesija nav nemaz tik romantiska

Datums: 16.05.2003

Autors: Irēna Dukaļska

Rubrika: Iespējas

Lijai Mengišai ir ģimenes ārsta privātprakse Krāslavas pilsētas poliklīnikā. VOAVA Dienvidlatgales nodaļas un Daugavpils ārstu biedrības rīkotajā konkursā par labāko primārās veselības aprūpes ārstu praksi šopavasār viņa saņēma veicināšanas prēmiju. 1999. gadā Lija Mengiša saņēma ģimenes ārsta sertifikātu, bet ar pieaugušajiem viņa strādā tikai gadus divus. Iepriekš ārste strādāja tikai ar bērniem. Šobrīd pieaugušo pacientu, vecāku par astoņpadsmit gadiem, viņai ir apmēram simt desmit. Pārsvārā tie ir cilvēki, kas sasnieguši pilngadības vecumu un palikuši pie dakteres Lijas.

1988. gadā L. Mengiša pabeidza Rīgas medicīnas akadēmiju un no 1989. gada sāka strādāt par pediatru Krāslavas slimnīcas iecirknī. No 1994. gada darba apjoms pieauga, jo ārste sāka darbu ar jaundzimušajiem Krāslavas slimnīcas dzemdību nodaļā.

Kad L. Mengiša stājās mācīties medicīnas akadēmijā, vecāki atbalstīja viņas izvēli, jo tolaik ārsta profesiju uzskatīja par prestižu. Tagad Lija Mengiša saka, ka šī profesija nemaz neesot tik romantiska, kā likās pašā sākumā, kā jau katrā darbā, ir savas nianse, gan patīkamas, gan ne pārāk patīkamas. Dažreiz pēc vizītes pie slimā bērna visu vakaru nākoties pārdzīvot un domāt, vai mazajam pacientam ir kļuvis vieglāk. Lielu atbalstu daktere Lija rod ģimenē. Gan darbā, gan mājās pienākumus viņai palīdz vīrs. Viņš ļoti pazīst ārsta profesijas nianse, jo pats ir ārsts.

Savu profesijas izvēli daktere Lija paskaidro ar to, ka viņai vienmēr patikuši bērni. Un strādājot par pediatru, ir iespēja palīdzēt bērniem. Ārstējot bērnus, vairāk manāms darba rezultāts, jo bērniem ir daudz mazāk hronisko slimību kā pieaugušiem. Viens no plusiem, strādājot ar maziem bērniem, esot fakts, ka viņi nemāk melot. Ja bērns slikti jūtas, to uzreiz var pamanīt, bet, kad bērns ir izveseļojies, tas arī ir redzams ar neapbruņotu aci. Bērni, atšķirībā no pieaugušiem, neizdomā sev liekas un nevajadzīgas slimības. Sarežģīti ir strādāt ar zīdaiņiem, kamēr nevar atrast kopēju valodu, bet, kad bērnam ir izdarītas visas potes un viņš par tām ir aizmirsis un nebaidās no ļaudīm baltās drēbēs, tad var ar viņu visu sarunāt, protams ir jāievēro, ka katram bērnam ir savs raksturs un katram nepieciešama sava pieeja.

Daktere Lija pastāstīja par vienu no savām mazajām pacientēm. Kad viņa slimo un neiet uz bērnudārzu, tad no paša rīta, tiklīdz kā pamostas, viņa sāk posties pie ārsta. Kā saka daktere, viņai tas esot sava veida rituāls, jo ārsta kabinetā viņa uzvedas ļoti klusi un kārtīgi, bet, kad iziet gaitenī, tikai tad sāk skraidīt un klaigāt.

Avots:

http://news.lv/Latgales_Laiks/2003/05/16/Pediatra-profesija-nav-nemaz-tik-romantiska